

Met nobele gewichtigheid was 't dan ook, dat hij de sociëteit binnenstapte, gansch en al naar de laatste mode gekleed.

Een tweede vooruitgang, een echte sociëteit, een apart gebouw, tsjonge, een marmeren gang en centrale verwarming.

Zij zaten onder den borrel, aan de klets-tafel.

Geen van de leden nam van Van Essen notitie en zijn statig binnenkomen werd volkomen geïgnoreerd.

Alle begin is moeilijk, dacht hij, en hij dook in al zijn lengte op bij den persoon, die het hoogste woord voerde.

Daarna had de algemeene kennismaking plaats en zij noemden hem allen: mijnheer. Niets meer, maar ook niets minder.

Alleen de corpulente notaris maakte er iets meer van dan opstaan en weer gaan zitten. Hij deed weten met vlugge woordjes, wier snelheid en fijnheid in omgekeerde evenredigheid tot zijn uiterlijke verschijning stonden, dat hij al het genoeg had gehad.

Van Essen zag zich zelf een zwaren stoel bijshuiven en zag, dat allen dit zagen.

Hij hoorde zich nederzitten en allen hoorden het.

Terloops keek hij eens rond en merkte op, dat zij allen om en nabij een halve eeuw achter den rug hadden en de een met meer, de ander met minder succes, het grootste gedeelte van hun leven hadden afgeknabbeld.

Toen vervolgde Kopper op luiden toon zijn verhaal en liet het gezelschap raden, wat of Blank verdiend had door zijn houtzaak in eene naamlooze vennootschap om te zetten.

Hoeveel aandeelen nam hij zelf, vroeg Doele, wiens tanige kleur in schrill contrast was met Kopper's vleezige zelfstandigheid.

„Zoo vraag je den boeren de kunst af”, riep Kopper.

„Voor een millioen”, zei de makelaar uit het gezelschap, die bij wijze van leesteeken met elken nieuwen zin zijn lofgnet verzette.

„Geraden”, brulde Kopper. „En hij kocht ze tegen pari en nu staan ze...”

„115” vuurden ze allen af, behalve de notaris en een welverzorgde industrieel van exotische voornaamheid.

„Anderhalve ton in een half jaar verdienen, doe je niet, mijnheer”, merkte de rentenier luidruchtig op, die zich tevens als wethouder had kenbaar gemaakt.

„Ik slaap niet op mijn stoel”, meende Van Essen dubbelzinnig, want hij dacht, „wat schreeuwen ze hier allemaal geweldig en wat worden ze hier rijk zonder inspanning”, maar hij vervolgde: „Als ik verdien, dan bereik ik dat... anders. Ik wil maar zeggen, zoo'n naamlooze vennootschap lijkt mij geen naamloos lijden, maar naamloos geluk”.

Hij had al fijntjes gelachen, vóór hij de zinnen gezegd had. Dat suggereerde geestigheid, al kwam de geest er niet in, men raadde dan wel wat instinctief, maar hier voelden ze blijkbaar niets voor onvoldragenheden.

„Ze kennen me nog niet, mijn taaleigen”, las hij van hun strakke gezichten af, alsof zij een offerte hadden te accepteren.

„Je tractement gaat toch door, als je in je bed ligt”, daverde Kopper, „al wordt u dan niet slapende rijk! Maar wij ook niet. Wij slapen ook niet op onzen stoel”.

Het restje liet hij zwemmen. Kopper pikte uit een gesprek het reële, wat je kon meten, wegen en taxeeren.

„Ja, het loopt door”, gaf Van Essen toe, „maar druppelsgewijs”.

Een kleine rustpoos trad in. De notaris bood een consumptie aan.

„Uw voorganger hebben we niet gekend. Die hield zich afzijdig; dat was verkeerd van hem gezien”, lawaaide Kopper op.

„Het juiste inzicht is niet iedereen gegeven” vond van Essen.

„Ik weet nòg niet wat hij uitvoerde”, vervolgde Kopper.

„Wat is dat eigenlijk voor een beest, Griffier, U pardonneert de uitdrukking. We meenen het hier zoo kwaad niet”.

Zij hadden allen hartelijk geschaterd en Van Essen dankte den hemel, dat hij ook hàar op zijn tanden had.